

Έτσι έλεγαν και κέντριζαν τη λύσσα αμοιβαία.
Κι έτσι χτυπιόνταν τότε αυτοί· σάλαγος σιδερένιος
425 ανέβαινε στον ουρανό μέσ' απ' τον άδειο αιθέρα.
Του Αχιλλέα τ' άλογα όντας μακριά απ' τη μάχη
θρηνούσαν, μόλις ένιωσαν ο Πάτροκλος να πέφτει
στη σκόνη απ' τον Έκτορα του αντροφονιά το χέρι.
Ο Αυτομέδοντας, ο γιος ο δυνατός του Διώρη,
430 με το γοργό μαστίγι του τα έσπρωχνε να φύγουν
κι άλλοτε με γλυκόλογα κι άλλοτε με φοβέρες·
μα ούτε στον Ελλησποντο να παν αυτά ποθούσαν
στα πλοία ούτε στη μάχη πάλι με τους Αργείους·
αλλ' όπως στέκει ασάλευτη μια στήλη σ' έναν τάφο
435 ενός άντρα που πέθανε ή και γυναίκας κάποιας,
έτσι έμεναν ασάλευτα στ' αμάξι τους ζεμένα
σκύβοντας τα κεφάλια τους· τα δάκρυά τους στο χώμα
απ' τα βλέφαρά τους θερμά κυλούσαν απ' το κλάμα·
ποθούσαν τον ηνίοχο· οι πλούσιες τους χαίτες
440 πλάι στο ζυγό σκονίζονταν ξεφεύγοντας τη ζεύγλα.
Όταν τα είδε να θρηνούν, τα πόνεσε ο Δίας,
κούνησε το κεφάλι του και στην καρδιά του είπε:
«Δύστυχα, τι σας δώσαμε στο βασιλιά Πηλέα,
θνητό, ενώ αγέραστα κι αθάνατα σεις είστε;
445 Τάχα πόνους για να 'χετε με δύστυχους ανθρώπους;
Πιο δύστυχο απ' τον άνθρωπο πλάσμα δεν είναι άλλο
απ' όλα όσα σέρνονται στη γη και αναπνέουν.
Στο πλουμιστό αμάξι σας δε θ' ανεβεί ωστόσο ο
Πριαμίδης Έκτορας· δε θα του το αφήσω.
450 Δεν του φτάνει που έχοντας τα όπλα καμαρώνει;
Στα γόνατα σας, στην καρδιά δύναμη θα σας δώσω,
τον Αυτομέδοντα μεμιάς να βγάλετε απ' τη μάχη.
στα πλοία να τον φέρετε' σ' αυτούς θα δώσω δόξα,
να σφάζουν, στα καλόσκαρμα πλοία ώσπου να φτάσουν
455 και δύσει ο ήλιος κι απλωθεί το ιερό σκοτάδι.»
Έτσι είπε και στα άλογα χάρισε ορμή μεγάλη.
Τίναξαν απ' τις χαίτες τους στο έδαφος τη σκόνη
και μες σε Τρώες κι Αχαιούς έσερναν το αμάξι.